

Sven Inge

En intervju av Anna Orrghen

16 november 2007

Intervju 45

Från matematikmaskin till IT

Denna intervju har genomförts inom ramen för projektet Från matematikmaskin till IT som är ett samarbete mellan Avdelningen för teknik- och vetenskapshistoria vid KTH, Dataföreningen i Sverige och Tekniska museet finansierat av Riksbankens Jubileumsfond och Stiftelsen Marcus & Amalia Wallenbergs minnesfond. Originalinspelning och transkript finns tillgängliga på Tekniska museet i Stockholm. Intervjun bör refereras på följande sätt:

Sven Inge, intervju från 2007 av Anna Orrghen, medie- och kommunikationsvetenskap, Institutionen för kultur och kommunikation, Södertörns högskola, Stockholm.

Nyckelord: Sveriges Radio, Sveriges Television, *Time*, *Space in the Brain*, *Monument*, konst, mediespecificitet.

Abstract

This interview with Sven Inge was conducted at his home in Stockholm by Anna Orrghen on 16 November 2007. It dealt with Inge's life as an autodidact artist and the experiences gained by working with different media such as painting, photography, screen print, television and digital technology. During the second half of the sixties Inge collaborated with the Swedish Radio and the Swedish Television to create a number of films that explored the possibilities of television as a medium: *Time* in 1965 and *Space in the Brain* in 1969.

Informant: Sven Inge
Intervjuare: Anna Orrghen
Tid: 16 november 2007
Plats: Stockholm

Anna Orrghen: Jag heter Anna Orrghen och sitter hemma hos Sven Inge i Stockholm. Och du är konstnär och har arbetat mycket med olika medier.

Sven Inge: Mm.

Anna Orrghen: Vilket jag tycker är intressant med tanke på hur de relaterar till varandra. Men om vi börjar allra längst bak. Jag vet att du föddes 1935. Var föddes du?

Sven Inge: Ja, jag föddes i Umeå. Min mamma var dotter till en rysk kvinna som hade flytt ifrån Ryssland och hamnade först i Wasa, där hon då träffar en man som hette Widmark. Och de fattade tycke för varandra och gifte sig, och flyttade till Umeå. Och där kom min mor till 1911. Och sedan blev hon vuxen och träffade karlar. Och sedan vet jag egentligen inte vem som är min far, men dels slår det mig att det är en fransman som det kan vara, och dels att det skulle kunna vara en svensk. Jag vet inte vilket. För den svenska personen, han har förnekat att han är min far och då får man väl lita på det. Så jag har väl ganska många rötter i olika länder, Sverige, Ryssland och Frankrike. Det ligger liksom i arvsmassan.

Anna Orrghen: Ja. Och växte du upp i Umeå?

Sven Inge: Nej. Jag flyttade därifrån tillsammans med min mor då jag var kanske ett och ett halvt år. Därför att min mormor var lite synsk och de oroade sig för att, framför allt på grund av min mors härkomst, hon var judinna, så fruktade hon att även jag som var hennes son skulle tas av tyskarna. För de kom ju så småningom in i Sverige. Och i Norge jagade de ju judar och det gjorde de ju säkert i Sverige också. Den svenska regeringen skickade iväg judar till Tyskland. De gjorde ju väldigt stora brott, inte bara balterna. Näja, då kom vi till en ödeby som var två mil till närmaste granne, som var en handelsman, en handelsbod. Och det var inga farbara vägar på vintern, de plogades inte då. Det var ett gammalt kronotorp. Hon skulle då hushålla hos en person som hennes mor kände, min mormor alltså, som hette Höglund. Men han gillade ju inte att hon hade med sig mig, han gillade inte barn. Så det var lite jobbigt. Och som barn känner man det nästan direkt. Men jag blev liksom uppfostrad av min mor som var sömmerska och drog sig fram på det och hjälpte till. Hon fick ju åka rätt långt för att kunna få arbete och så där. Så ibland blev jag ju lämnad ensam. Och den här Höglund, han brydde sig ju inte så mycket om att göra mig sällskap. Så jag var rätt mycket ensam. Och det kanske, på något sätt, förtydligar att jag tidigt blev lite mogen, som barn, lillgammal eller vad de kallar det, och började göra saker. Teckna och läsa, fick jag lära mig väldigt tidigt. Jag var väl bara en tre, fyra år och sedan hade vi inte så mycket böcker, det var de gamla, Bibeln med gamla och nya testamentet, med Dürerteckningar som jag blev väldigt imponerad av redan då. Och sedan var det då en gammal radio, en sådan där med hörlurar. Det var en kristallmottagare som jag alltid kunde lyssna på och då var det mest rapporteringar ifrån Tyskland och kriget. Ja, min mor hjälpte mig ju väldigt mycket, att lära mig att räkna och lyckades ju väldigt bra, hon var ju duktig på det där. Och sedan så bodde jag där till jag blev sju år, för då måste jag gå i skolan. Så kom jag till skolan som låg i Lungvik. Det låg alltså i, det här är Västerbotten som jag kommer ifrån då, det är nästa landskap, Västernorrland, och där kom jag till en skola och blev fruktansvärt mobbad. Och det berodde väl till en del på

att om det är någon som avviker i en skolgrupp så är de ju ofta tacksamma offer för det här, det är det ju nu också. Men det här trotsar all fallbeskrivning. Och det skall jag inte gå in på. Men, eftersom jag ändå hade läst och lärt mig både språket och, vad skall jag säga, räkna och skriva och läsa så var det väl måttligt intressant att gå i de här små klasserna. Så jag blev flyttad efter en termin i ettan till andra terminen i tvåan. Och då blev jag minst och mest ömtålig för mobbning, för de var ju större. Men jag kom ifrån det där på ett sätt genom att jag lyckades, med hederlig vrede, övermana en av ledarna för det där mobbningsgänget och hade ner honom på marken i snön och frågade om han gav sig. ”Ger du dig nu?” Man sade så då. Och då sade han, ”ja, lite så där, ja, så där, jo, kanske.” Ja, i alla fall, efter det så fick jag vara ifred. Men ingen ville ju umgås med mig. Jag blev liksom isolerad. Och det var ju bättre än att vara slagen, trakasserad. De låste in mig på utedasset och det var, ja vad kan det vara, fyra meter ner. Där kunde jag inte hoppa ner och det var iskallt. Och sedan hade de ställt en bom, eller en slags stör kanske det heter, mot dörren och det gick inte att komma ut. Jag satt väl där i fyra, fem timmar och så kom en vaktmästare på kvällen och undrade, varför står det en stör mot dörren. Det har det väl aldrig gjort. Och då öppnade han och så såg han att jag hade somnat. Så jag kunde väl ha förfrusit, det var ju mitt i vintern. Och det var väldigt tråkigt. Men jag är inte bitter för det där. Inom parentes kan jag ju nämna att en av de personer som fanns med i det där sammanhanget, han ringde mig, jag blev ju rätt känd i Norrland, som konstnär. Och han fick reda på vem jag var för han kände igen mitt namn. Och då ringde han mig en kväll och bad om förlåtelse. För att han skulle dö. Han hade fått cancer. Och det är klart jag förlät honom. Det gör man ju. Han hette ”Ruffen”. Ja han kallades för det, Gunnar någonting. Ja, jag tyckte det var tragiskt att han skulle dö. Men han var så ängslig för det där. Antagligen så hade han väl någon religiös känsla, att det skulle gå illa för honom. Att han skulle hamna i helvetet.

Anna Orrghen: Du nämnde att var hemma mycket själv.

Sven Inge: Ja, jag hade inga kamrater. För vi bodde två mil från närmaste granne. Och den handelsboden, det var väl ingen som ville gå två mil för och träffa mig alltså, eller vem som helst. Utan det var ju mamma som fick gå till affären och där så samlades det då in beställningar på kläder, särskilt till barn och till kvinnor. Det var ju inga manskläder. Och gubben Höglund då, som var betydligt äldre än hon, ja de gifte ju sig sedan så småningom. För hon ville ha en man, eftersom hon var, ja vad heter det när en kvinna är ensam med ett barn, så blir hon misskrediterad. Och det är det till en viss mån fortfarande, politiskt sett så blir ju kvinnor som är ensamstående, lite så där, de får det svårt i alla fall. Ja, och följaktligen så tyckte hon det var bra om hon då kunde gifta sig så vi blev en familj. Jag kunde ju inte komma över det där, så jag gick och gömde mig i skogen i två dygn och ville inte komma hem. Men det där gick väl över så småningom. Men det kom aldrig att bli något bra förhållande med min så kallade styvpappa. Han hette ju Höglund men jag blev då kallad för Höglund utan att bli adopterad. Så jag kände aldrig att jag hette det. Jag heter Sven Inge för det har jag blivit döpt till, av min mor. Och hon var till en kyrka och döpte mig. Sedan var jag ju och hälsade på hennes föräldrar och så vidare. I alla fall, när jag hade gått där så blev det en flytt till när man skulle gå i högre klasser. Men det är rätt ointressant. Men jag var intresserad av teckning, och jag målade av ett bondhus, eller vad heter det, ett hus och en ladugård till en granne som bodde då, det här var närmare, det här var i Medelpad och jag hade flyttat. Och det var den första målningen jag gjorde. Innan hade jag tecknat en älg som en kvinna skulle använda för att göra en ryamatta. Så jag hade lärt mig väldigt mycket teckning. Och det är klart, i skolan så fick man ju gå fram till tavlan, både och räkna och skriva och teckna, och när det var påsk skulle man ju göra kycklingar, i färg. Och det var väl inget svårt. Så det påverkade gemen-

skapen med klasskamraterna. Jag var ju inte alls intresserad av idrott. Att sparka fotboll och brännboll och så där, och jag kände mig ju väldigt utanför där. Så att jag var en sådan här som de valde ut sist, om de hade ett lag. Ja, ibland så var jag inte med. Men det där är ju så länge sedan, det är ju över 60 år sedan.

Anna Orrghen: Du nämnde också att du lyssnade på radion mycket i hemmet.

Sven Inge: Ja, det var ju mycket det. Och det enda kulturella var ju att det var någon slags, Jussi Björling sjöng, vill jag minnas. Men du vet, det var kristallmottagare, så att då hade man hörlurar och det låter ju lite piffigt. Men det var så. Vi hade ju ingen elektricitet. Så man hade batterier, inte vet jag vad de hade. Men en kristallmottagare. Ja, det är synd, jag kommer inte riktigt ihåg hur den fungerade men vi hade ingen elektricitet. Och då skaffade den där Höglund någon slags elmotor som stod på gården och drevs med bensin eller någonting. Annars hade vi ju sådan här gengas, eller vad heter det, en lampa som går på karbid, karbidlampa. Och det var ett väldigt vitt ljus. Bättre än vanligt ljus egentligen. Och det blev väldigt intensivt.

Anna Orrghen: Det här radiolyssnandet, tänker du på det som ett tidigt teknikintresse?

Sven Inge: Ja. Jag byggde ju mycket saker själv för då var det mycket lätt att köpa krut och sådant där. Så det gjorde jag när jag kom till Medelpad, eller Ångermanland, ja så var det. Och då kunde jag göra fyrverkerier och sånt där. Men, alltså även där så blev jag betraktad som en galning. Dels så tyckte de att jag var konstig för jag pratade högt för mig själv. Jag hade ju två mil till skolan, att gå, och så två mil tillbaka. Och för att tiden skulle gå fort så berättade jag en story, för varje tur, även när jag gick hem. Och ibland kom det någon cyklist eller någon som gick snabbare än jag och då fick de ett intryck av att man var galen. För det ansågs så då. Idag så ses det som ett genialt drag. Men i alla fall så var det väl inte något trevligt om man säger, jag hade ju inga riktiga kamrater och jag saknade ju det. Och, det är klart, jag uppträdde väl kanske annorlunda. Jag pratade inte deras dialekt och jag minns inte, men jag hade väl vissa uttryck, jag kände mig väldigt outside.

Anna Orrghen: Även sedan? För fortsatte du skolan sedan?

Sven Inge: Ja, jag gick första året i realskolan, sedan blev min mor sjuk så att jag fick sköta om henne. Då hade de väl, mer eller mindre separerat fast de hade inte skiljt sig och då var min mor ensam. Så att jag fick hjälpa henne under ett par år med olika saker, ekonomi och sådant där. Så att det blev väl bara ett år i realskolan. Sedan läste jag in gymnasiekurser, på Hermods och NKI. Och det gick ju ganska bra. Jag läste filosofi. Var väl kanske inte så välplanerat i och för sig, men jag var väldigt intresserad i alla fall och det var kul att få igen de där breven rättade, jag fick ju beröm och så där.

Anna Orrghen: Vad var det för andra kurser du läste?

Sven Inge: Jag läste historia och svenska. För jag tyckte om ord, och att skriva. För jag tyckte om att skriva noveller och när man hittar på. Så jag fick väldigt bra betyg, när jag skrev uppsatser fick jag alltid guldstjärna. Ja det här låter som man sitter och skryter, men jag pratar om en annan, mig som så där liten. Så det är sant alltihop men jag kan ju inte bevisa det.

Anna Orrghen: Nej, nej, men det är också lite tanken med att göra de här intervjuerna, att det är din berättelse.

Sven Inge: Ja, det är klart man glömmer bort en del saker och en del är tillsatt, och det blir lite reservat. Men i alla fall så var det ju min mor som var, så att säga, både pappa och mamma på något sätt när jag var så där ung. Och ibland lekte hon med mig då, gömma nyckel och kurragömma och allt det där, de där gamla lekarna. Och det deltog jag i. Men ofta gick jag och flanerade på det där ödetorpet, det var skog runtom, för att upptäcka saker, och hittade jag någonting som jag tyckte om så tog jag rätt på det. Och så gjorde jag lerdockor. Ja jag gjorde, skulptur kanske jag inte kallade det, men figurer i lera. Då gjorde jag en familj. Det minns jag så väl. Han, hon och ett barn. Och det kände jag ju inte att det fanns riktigt. Nej, några lekkamrater hade jag väl först när jag blev 14 år ungefär. Och när jag var 15, 16 så träffade jag den här Ture Sjölander, och han var ju intresserad av fotografi.

Anna Orrghen: Hur träffades ni?

Sven Inge: Det var så här att jag gick över ett torg som finns i Sundsvall, som heter Vängåvan, och så stötte den här, unga killen, ja han var ju bara ett par år yngre, på mig, och rödhårig var han också. Och så sa han, ”fotograferar du?” ”Ja”, då var jag nämligen anställd på Norrlandsbild, som lärling, och fick bevaka bland annat ishockeymatcher mellan Sundsvall och Kanada. Det var på 50-talet.

Anna Orrghen: Som fotograf?

Sven Inge: Ja, jag var fotograf. Jag hade ju en Speedgraphic, en amerikansk kamera, och så hade jag ett blixtaggregat som vägde 20 kilo ungefär, som laddades upp. Det var det svåraste uppdrag jag haft, men det blev bilder i alla fall. Det var ju en kassett som man sköt in, och det var en väldigt bra kamera. Ja den finns fortfarande, men den används nog inte nu. I alla fall så jobbade jag då på Norrlandsbild som hade Expressen som beställare av allting som hände i Norrland kan man säga. Det skrevs ifrån den här firman i Sundsvall. Och då fanns det en redaktör där som skrev, som hette Bladstein. Men det är klart, jag umgicks nog väldigt mycket med äldre människor. Jag träffade bland annat en skomakare, han gjorde allt möjligt egentligen, och han berättade om sina resor och äventyr. Han var ju ensam och han var nog 70 år tror jag, och gammal, men det var trevligt. Jag lärde mig mycket. Och jag tror att jag under lång tid av mitt liv har sökt mig till gamla människor. Nu söker jag mig till unga istället. Ja, det fortgick ju.

Anna Orrghen: Och när du var på Norrlandsbild?

Sven Inge: Tove Persson hette ägaren. Han kanske är kvar än.

Anna Orrghen: Var det då som du började intressera dig för att fotografera?

Sven Inge: Ja, jag hade ju fotograferat innan och jag kom ju in som lärling på grund av det, och då blev det reportagebilder, porträtt av kvinnor och män och så vidare. Det var olika saker som hade ett nyhetsintresse, inte bara för regionen. Och sedan var jag ute på dagarna och ibland på nätterna och fotograferade, privat alltså, egna motiv som jag valde ut. Och jag tyckte det var särskilt intressant att fotografera skrovliga murytor och gamla portar med en massa tecken på. Det vet du, om man har haft en port på ett hus i hundra, kanske tvåhundra år så blir det patina. Och det intresserade mig mycket. Och i samband med det så började jag och experimentera med färg och sand och tavlor. Då var det var masonit, så fick jag ibland duk och sådant där, av en person som hette Gösta Axelsson

som var den förste som visade ett enormt intresse för min konst. Och han pratade med konstnärer i Örnsköldsvik som ordnade en utställning, det hade nog hunnit bli 1960. Och min mor levde till -61, hon blev bara 49 år. Men då hade jag ju börjat måla på en vind, och så hyrde jag en liten tvättstuga som fanns på vinden, men den användes inte. Jag levde där och sedan utanför, och även i själva rummet, målade jag och experimenterade med olika saker. Och jag har bilder som är därifrån. Jag skall se om jag kan hitta, så du får se. Men när vi har en bandspelare så är det svårt att visa.

Anna Orrghen: Ja, du får beskriva dem istället.

Sven Inge: Ja, men jag har alltid varit intresserad av experiment och jag hade en gång funderat på det här, att låta en tavla explodera. Så jag strödde ut krut, tände på på något sätt. Och sedan fick jag formationer på duken eller på själva målningen. Nu har jag inte kvar något sådant. Men sen gjorde jag också på fotolabbet, när jag var anställd, så lyckades jag skapa fram färger ur svartvit pappersemulution. Genom att helt använda värme, och så mekanisk påverkan av papperet. Och då blev det precis som abstrakta målningar. Det där var ju en slags fotokonst. Jag tror nog jag hade med några sådana på en utställning. För sedan var jag och jobbade mycket med plast, med ipoxy, som är en tvåkomponentsplast. Och som är fruktansvärt giftigt, det är gas i, alltså det uppstår värme när man blandar, härdar det, med själva plasten. Och det kokar nästan, och då måste man skynda sig för att kunna hantera det. Nej så jag fick komma och arbetade med olika material som inte var avsedda för konstnärsbruk. Jag var intresserad av när en färg inte var torr och du kanske rörde ut det på tavlan, så här. Då följde någon slags organisk bild, ett organiskt liv, på grund av att de inte alltid var avstämde för varandra, liksom ett kemiskt liv. Och då fick jag lämna målningen på golvet och sedan var jag så nyfiken så jag steg upp jättetidigt för att se hur det såg ut. Det var så jag började egentligen. För att få de här strukturerna och jag tror jag har någon kvar, vi får se om vi kan hitta den.

Anna Orrghen: Men sedan började du ju redan på 50-talet att experimentera med TV-bilden?

Sven Inge: Ja just det -58, -59. Det var just när vi hade fått TV, så höll jag på med det där som ligger utanför och det är horisontal- och vertikalinställningarna som användes då. För då var det ju inte datoriserat. Och de räckte inte till för att förvränga som jag ville, men jag upptäckte att det hände någonting. Och då kände jag en TV-tekniker, han sålde TV-apparater. Så jag köpte en av honom och han fick ett par tavlor för det. För att jag målade ju och jag hade målat rätt länge då. Och så lärde han mig ungefär vad jag skulle undvika att röra och han gav mig olika synpunkter och tips på hur man kunde ändra på vissa frekvenser på något vis. Bildfrekvenser. Och sedan fick jag ju hitta på själv där, jag experimenterade ju fortfarande. Och då ställde jag upp en småbildskamera och hade en ganska lång trådlösare och då kunde jag nå fram till TV:n och göra små ändringar. Och då kunde man faktiskt vrida på de där horisontalt, sedan hade jag en magnet som, ja ungefär så här stor, som gick på ström.

Anna Orrghen: Som du hade utanför?

Sven Inge: Som jag hade utanför mot rutan, eller jag hade väl ställt den en bit ifrån. Men när jag gjorde så här så kunde jag nästan forma bilden.

Anna Orrghen: Ja det blev nästan som magnetspån?

Sven Inge: Ja. För det som är linjärt, eller själva bilden i TV:n, det är ju en signal som är uppbyggd på ett speciellt sätt, alltså magnetiskt. Och det påverkade väldigt mycket. Och jag fick faktiskt också fram, vad jag kan minnas, en ton i bilderna. Något blåaktigt. Och det vet jag inte riktigt hur det kom sig, men det var i den nedersta bilden här. [Sven Inge visar ett konstverk.] Och den är gjord med magneter. De andra är mest gjorda med att jag gick in i TV-elektroniken och bytte ett rör, och bytte kopplingar, alltså bytte ut vissa kondensatorer och motstånd och sådant där. Men sedan visade det sig att den TV:n gick det inte att titta på på vanligt sätt sedan. För jag hade den ändå rätt länge bara för att jag skulle experimentera med den.

Anna Orrghen: Ställde du ut de bilderna?

Sven Inge: Jag hade med en del sådana här bilder men de gallerier som jag ställde ut i ville inte visa dem, för de tyckte bara det var skit.

Anna Orrghen: Varför då?

Sven Inge: Det kan jag inte svara på men, de var gördumma alltså. De förstod ju ingenting om konst. Men jag målade då bilder som var mycket starka i färg och det tyckte de om. Jag har väl några bilder från den tiden på foto tror jag. [Sven Inge visar fotografier av sina konstverk.] Den där målades ju i år, den har jag hunnit färdig i år, kan man säga. Den som är ovanför där, den är målad på 90-talet tror jag. Och sedan är det den där som kanske inte är så bra bredvid, jag vet inte, men den är målad i fjol också. Sedan så drabbades jag av cancer så att jag har varit rätt sjuk, men jag försöker ju att driva bort cancer. Det är väldigt bra att man får någon slags dokumentation på ett vetenskapligt sätt, om jag säger så. Så du skall tro att jag har längtat efter dig. Nej, men jag har tänkt så här att jag vill ju vara någotsånär återställd, och det är jag väl inte riktigt än. Så att hjärna och kropp fungerar, någotsånär. Minnet hänger ju också samman med det här. Men jag vet inte om du tycker att det är rörigt?

Anna Orrghen: Nej, absolut inte.

Sven Inge: Jag försöker att vara så kronologisk jag kan.

Anna Orrghen: Ja. Så det är jättebra att du har ställt fram verken.

Sven Inge: [Sven Inge visar sina konstverk.] Det här är bilder som är väldigt inspirerade ifrån en TV-film som jag gjorde, jag gjorde den helt själv. Den började då med ett kontrakt med Sveriges Radio, Bertil Allander hette han som var producent. Och de andra två, det var faktiskt Ture Sjölander och en till person, de hoppade av. Då hade de först skrivit på kontraktet, smart nog, fast sedan såg jag inte röken av dem. Och så tänkte de ställa in produktionen men då sade jag att jag vill gärna genomföra det där. Jag hade gjort ett manus eller en synopsis till den. Och då gjorde jag ett experiment vid sidan av själva filmen, som ingick i filmen som hette *Fem minuter rörlig målning*. Och det som jag gjorde var att låta filma ett prisma som var belyst av en spotlight eller möjligen två, som roterade runt så här. Och så registrerade kameran hela tiden de ljus- och färgväxlingar som inträffade där. Sedan gick jag upp till Bengt Modin, som då var chef för Sveriges Radios scanneravdelning, och då hade de hunnit få, det här är -69, en väldigt modern utrustning. Det var en scanner som var otroligt intressant att jobba med. Så att jag ville då förvandla de här, vad skall man kalla det, de här prismorna som man såg på filmen, till sådana här former

där man inte kunde se att det var prismor. Och bygga upp bilder som delvis, kan man säga, till nittiofem procent var influerade av den rörliga filmen, och då det blev fem minuter rörlig målning istället. Och det här är från *Monument* [Sven Inge visar ett konstverk]. Den är svartvit, den gjordes -67. Och det är också den. Det är Beatles, det här är John Lennon.

Anna Orrghen: Hur gjorde du de där?

Sven Inge: Ja, sen gjordes *Monument*. Och för det första så fick jag ju gå på olika bildbyråer och på Sveriges Radios bildarkiv, hittade bilder, alltså foton av kända personer. Det här hade jag diskuterat med Ture Sjölander om att vi skulle kunna göra. Och han blev ju väldigt intresserad och vi inledde ett samarbete och han hade också träffat en journalist som hette Lars Väck som då var på DN, och som var väldigt språkkunnig. Så vi tänkte att det här skulle vi, så att säga, matcha internationellt. Och jag skall visa filmen sedan. Då hade han kontakt med Christian Romare, och jag bad då att få träffa honom, men Ture tyckte att det är onödigt, ”det här sköter jag”, sade han. Och jag var naiv alltså, jag trodde ju att det skötte väl han bra. Så själv så jobbade jag mycket med att få fram bilder, även Jimmy Hendrix hade jag tänkt ha med i filmen, men man måste ju utesluta vissa till förmån för andra, och de personer som finns i filmen, de är ju alltså då förvrängda, men man kan fortfarande känna igen dem i ett visst skede. Och det är ju inte själva budskapet i sig, det är ju andra saker. Men det måste man se, det måste man tolka själv. Den blev 16 minuter tror jag.

Anna Orrghen: Vet du hur folk reagerade när de såg den?

Sven Inge: En del ringde upp Sveriges Radio och skällde för att de trodde det var något fel på deras TV-apparater, eller på sändningen.

Anna Orrghen: Ja, när bilderna var så här förvrängda?

Sven Inge: Ja, ja visst. Det blev alltså ett stort gehör hos kritikerna. Men det dröjde ganska länge innan jag upptäckte att inte jag hade någon credit till filmen. Den hade de bara tagit bort och det var ju egentligen min idé. Så att nu är det ändrat i alla fall på arkivet. Och det gäller även filmen ”Times”, för det var genom de här olika förvrängningarna som den byggde på, fast i rörlig form. Och det anser jag vara värt credit. Så jag står som medverkade där. Men då skaffade de ju upphovsrätt genom att de hade diskuterat med respektive producenter. Men jag kände ju inga på TV. Så småningom så fick jag ju kontakt med dem som jobbade på scanner och klippning och så vidare. Så jag satt och klippte nästan hela sommaren, en film, och den filmen hette ”Space in the Brain”, och den handlade om rymdresan, om månlandningen. Och då hade jag kontakt med NASA, alltså kommunicerade på engelska med ett brev till NASA, och även här i amerikanska ambassaden och de hjälpte mig. Så jag fick tillstånd att använda filmer som var tagna, rena dokumentationer ifrån de olika rymdresorna. Så man fick väldigt mycket fina bilder och sedan var det ju filmer. Och när jag sedan skulle reducera det materialet till en kort, synkront, ja en intressant händelse, som jag såg som historisk. Men för att lägga in den här händelsen som utspelades på månen, så tyckte jag det var intressant att göra just sådana här bilder, som var abstrakta. Där är en som jag kallar för ”Månsjuka” [Sven Inge de Monér visar ett konstverk]. Deras upplevelse måste ju ha varit fantastisk, alltså rent mentalt. Att vara på en annan planet och se jorden långt borta och inte riktigt veta om de skulle komma tillbaka. Och jag hade även kontakt med en av de som var svenska, vad är det han heter nu, och som deltog i det här projektet. Han var med och seglade till, eller åkte

båt till Äpplet, som det heter. Han var intresserad av dykning och tyckte det var intressant med sådana här gamla skepp som låg på botten. Det var en fest för honom då, jag kan inte komma ihåg vad han heter.

Anna Orrghen: Såg han din film också?

Sven Inge: Nej, det vet jag inte. Han kanske gjorde det därför att jag pratade om den och han hade ju egentligen ingenting att göra med rättigheter och så där så jag är inte säker på det. Det här är ju faktiskt -69, så det är ett tag sedan. Däremot så fick jag en idé om att man skulle väva upp de nyckelbilder som fanns i det här projektet, alltså när de lämnade jorden och hamnade på månen så småningom. Och jag skall visa dig en bild, sitt du [Sven Inge de Monér visar ett konstverk]. Det här är jorden sett från månen. Och det här är månen, det är den man ser, mot solen, eller jorden.

Anna Orrghen: Och månytan framför?

Sven Inge: Ja just. Månytan framför. Och jag vet egentligen inte om de har varit på månen, jag har varit lite skeptisk. Och där är något från NASA, det är tidigare. Och det här är månlandaren. Nu har vissa bilder förändrats i ton. De här gjorde jag av tre bilder.

Anna Orrghen: Ja du gjorde någonting om månlandningen?

Sven Inge: Ja, det var en beställning från DN. De här tycker jag är så kul. Alltså de här gobelängerna som jag talade om. Det kan jag nämna först innan jag talar om det, att den här bilden och den här, tryckte jag upp i Uppsala då, åt ett tryckeri som höll på med forskning. De var störst i Sverige på det. De gjorde till och med hela väggar, någon slags tapeter med bilder och de här gjordes i de här storlekarna, och det var ju som om man hade öppnat en skattkista för dem. Jag hade ett relativt måttligt avtal, det var en provision på, jag tror det var två procent på försäljningen. Men det blev ju en slant i alla fall. De sålde flera miljoner. Och nu finns den på varje kontor i stan. Sitter överallt. Och sedan, det lustiga med alltihop, det var att de fick en beställning från Amerika. De sålde de här bilderna till Amerika. Så det var ett klipp. Men jag var ingen affärsman direkt så att jag kunde ju ha begärt mer, men jag var så angelägen om att trycka upp dem, få stora bilder av dem och göra det tidigt, innan någon annan kom på det.

Anna Orrghen: Hur tog kontakt du med NASA?

Sven Inge: Ja, jag gick först till kulturattachén på ambassaden och förklarade idén och att jag ville göra en långfilm, eller en TV-film på månresan. För jag tyckte det var historiskt, otroligt intressant, det tycker jag fortfarande oavsett om det är en fejkning. Men det är möjligt att det är helt okej. Men motivet var ju det. Jag ville göra en film om det. Och då hade jag ju fortfarande kontakt med Sjölander och Wikström, hette den andra killen. Men de kunde inte skriva. Alltså Wikström var, vad skall jag säga, han uttryckte sig bra muntligt men han kunde inte skriva. Och det har liksom ett uttryck det där. Och Sjölander kunde inte engelska. Därför jag måste skriva på engelska till NASA och då hade jag ett rekommendationsbrev från den här killen, kulturattachén. Och då var det en mörkhyad man som jag träffade, afroamerikan som hette Hopkins eller någonting, som var ambassadör. Och jag har den brevväxlingen kvar någonstans. Jag har haft tre, sex förråd på vinden och så började de att bygga lägenheter så jag fick ta ner allting och det blev ett virrvarr av lådor. Nu håller jag ju på och försöker få ordning på det och om du kommer in i skrivrummet så ser du att det är grejer överallt. Och det är ganska svårt att sortera

bilder, egna bilder, man är så subjektiv. Det vore bra om man hade någon som gjorde det. Nu är det inte så många som känner till hela storyn. Nu har det ju hamnat här och innan så gjorde jag ju en massa saker också.

Anna Orrghen: De här filmerna gjorde du för Sveriges Television?

Sven Inge: Ja.

Anna Orrghen: Hur fick du kontakt med dem?

Sven Inge: Ja det var så att den där Wikström kände den här Bertil Allander sedan tidigare. Och han fick mitt papper, vad heter det, synopsisen, och då hade jag ju också gjort en kurva på hur filmens rytm skulle se ut. Det tror jag ingen gör annars, men så att man skulle hålla intresset vid liv hela tiden. Och då tyckte Allander, som då var chef för införandet av färg-TV i Sverige. Och då gjorde de pilotprogram och det här blev ett av pilotprogrammen. Och han blev intresserad av det, det låg i tiden och dessutom när det sändes så klippte de in satellitbilder av Nixon när han pratade med astronauterna. Sedan hade jag ett samarbete med Lennart Nilsson som visade ett öga och han filmade genom ett koöga, tror jag det var. Lite mystiskt. Och, ja det var väl i stort sett det. Och sedan fick jag idéer hela tiden och klippte då materialet och redigerade det och så. Hansson & Karlsson, gjorde en skiva som hette ”Man at the Moon”, som jag var med och producerade. Det var på väl på Sonora eller jag minns inte om det var Philips som hade studion. Och den innehöll då musik, deras tidigare. Jag vet inte om du känner till dem?

Anna Orrghen: Nej.

Sven Inge: Det är två personer, den ena är Janne Karlsson, och han heter ”Loffe”. Men de kom inte överens. När de gjorde den här skivan fick de sitta i två olika studios. För de tålde inte varandra. Men de hade lurat där de hörde vad den andra spelade. Så att all musik på skivan var ju inte jättebra, så man fick tillföra annan popmusik och sådant där. För det skulle vara en sådan rytm i filmen som skulle underbygga själva äventyret. Det skulle vara lite maffigt alltså. Tyckte jag. Det är möjligt att jag hade gjort på ett annat sätt om det var idag men, då var det ju rätt spännande alltså. Och, ja, vad skall jag säga mer. Ställ frågor.

Anna Orrghen: Ja. Fortsatte du att experimentera med TV?

Sven Inge: Ja, jag har ju gjort det hela tiden efter -69. För då höll jag ju också på mycket med gobelängerna som vi kommer till. Den första gobelängen som jag gjorde då, den två meter hög och en och en halv meter bred. Och den såldes till NK Inredning. Och sedan gjorde jag en bild som ser ut ungefär så här, som såldes till IBM [Sven Inge de Monér visar ett konstverk].

Anna Orrghen: Ja, det är månen igen.

Sven Inge: Månen, ja just det. Och sedan gjorde jag en bild av månlandaren, alltså astronauter som står på månen. Och här ser man månlandaren i hans visir. Men sedan hann jag inte komma längre för dels så kostade det rätt mycket att genomföra och jag fick inga större förtjänster på de här gobelängerna. Då var meningen att tolv gobelänger som handlar om den här resan, skulle förena amerikansk teknologi och svensk vävnadskonst. Så jag hade ett samarbete med Handarbetets Vänner. Vad heter hon nu, hon är tyvärr

död, hon som var ägare av det där, hon var rätt känd. Nåja, så att jag han väva tre stycken gobelänger där. Sedan så, blev jag bestulen på idén, genom att Sjölander och Wikström gick upp till Coca-Cola som då hade etablerat sig något så när i Sverige, och jag hade fått nästan ja, eller det var förhandlingsbart, för jag hade gått upp tidigare. Och då sade de att jag hade stulit deras idé. Det var väldigt jobbigt då. Då tyckte Coca-Cola, eftersom det är ovänskap i det här sammanhanget så hoppar vi av. Och sedan blev jag ju hotad av tokvänstern, som jag kallade dem då, att de skulle göra det ena med det andra och sabotera och jag tror att de saboterade genom att ringa stora företag, och hota. Så jag kom inte längre.

Anna Orrghen: Varför blev du hotad av dem?

Sven Inge: Jamen för att de ansåg att jag gick amerikanska regeringens ärende. Och alla som sysslade med någonting som skulle gynna Amerika, nästan dödsdömdes [Telefonen ringer. Sven Inge svarar i telefonen och pratar en stund]. Det är så mycket förstår du. Det här tar två dagar, det ligger någonting i det. Dels så skulle jag vilja visa dig en massa foton som innehåller senare arbeten, det känns viktigt. Och sedan kanske jag skulle vilja berätta lite mer om det här. När jag då insåg att, då var jag på Svenska Shell och jag var på Mobile Oil, de beställde den här astronauten i alla fall. Så jag fick i alla fall tre stycken som blev färdiga. Och då hade jag papper ifrån Nunsku, det är gammalt, finns inte längre, om att de skulle stödja mig i Sverige och så tog jag kontakt med amerikanska företag, General Electric, en massa, jag tror det var fyra eller fem stora företag. Och de blev intresserade och jag åkte över till Amerika och diskuterade. Tror du inte att de där åkte dit också.

Anna Orrghen: Sjölander och Wikström?

Sven Inge: Ja. Och fördärvade alltihop. Och då passade de på att väva upp några gobelänger i Frankrike. Men jag tycker de blev väldigt tunna. Det är nästan maskinvävt. Jag tror det är maskinvävt. Edna Martin på Handarbetets Vänner, hon hade ju kvinnor som satt och vävde för hand, på riktigt sätt. Så att den där jorden, den blev nästan som en volym, av garn. Och det var ju väldigt vackert. Jag skulle vilja, om jag hade råd skulle jag vilja köpa tillbaka den. Men sedan när det gäller Monument, då gjorde jag en bild av John Lennon, jättestora målningar. Väldigt stora målningar och det kanske jag kan ha på något foto här. Jag skall se. Jag hade otur att jag någon gång träffade den där Sjölander för han förstörde väldigt mycket. I början var det ju bra att han hade de här kontakterna, jag var ju mest intresserad av att göra bilder. Men han var mest intresserad av att göra PR. Så han lyckades ju tydligen få pressen på vissa håll att tro att han hade gjort allting. Och, den credit som jag fick, det var ungefär som jag var någon slags medhjälper eller något. Det här är min bild [Sven Inge de Monér visar ett konstverk].

Anna Orrghen: Och här har du också använt en magnet?

Sven Inge: Nej, det där är gjort i photoshop.

Anna Orrghen: Jaha.

Sven Inge: Jag har redigerat den manuellt. Skall jag ta bort den där så att du får lite plats? De här skall du också ta hand om, för det blir dina. Det är katalogen, almanackor menar jag. De har kommit ut vartannat år. Det här är direktinspirerat av den här "Space in the Brain", "Fem minuter lång rörlig målning" [Sven Inge de Monér visar en almanacka med konstverk av honom].

Anna Orrghen: Men de här har du gjort nu?

Sven Inge: De är gjorda, kan man säga från 2000, en del kanske lite tidigare. Jo jag har gjort en del även på 70-talet där jag fick låna utrustning av KTH. Det där är en målning som jag har fotograferat.

Anna Orrghen: Hur fick du kontakt med KTH?

Sven Inge: Ja, det var därför att jag fick reda på att de hade en japansk dator, en sådan där man skulle göra kartor för att kunna illustrera topografin på bron. Och den var utrustad med att man kunde lägga färg på det här, skilja topografin ifrån annat. Och då gjorde jag en rad bilder, ur "Monument", svartvita och sedan kunde jag färga dem på olika sätt. Den här bilden är gjord på det sättet [Sven Inge visar ett konstverk]. Och om man inte ser vad det är, så är det här ansiktet på Jimmy Hendrix och där finns hans gitarr, eller handen. Och samtidigt som man då hade det där i ett negativ, eller diapositiv som var sex gånger sex, det här var sex gånger nio tror jag. Eller om det var nio gånger tolv. Då kunde man dels förändra fotots struktur, alltså man kunde förändra ungefär som man gör i Photoshop, kanske, liknande, och sedan kunde man få in färger. Och färgerna var kopplade lite till hur topografin ser ut, om man säger så. Den här gjorde jag i Taiwan 1981 och den är gjord med laser och en projektion som var kopplad, alltså typ dator som var kopplad till den där då. Det var ju inte bara en dator, det var tre olika datorer. Skickade upp den mot rymden, det var alldeles svart. Därför att särskilt i de där länderna så blir det någon slags fuktig svärta på kvällarna, alltså det är inga stjärnor. Och då skickade jag upp de där signalerna och då bildades det stora målningar i rymden. Och sedan fotograferades de. Det här kunde man också göra på en duk inomhus och jag var med och gjorde, jag har gjort flera av de där och det var helt revolutionerande. Jag hade tänkt diskutera möjligheten med KTH att bygga en sådan kombination med laser och dator som styr ett mönster, man lägger in ett mönster som där, rätt tydligt. Det är någon form av bild som ligger och sedan sätter datorn färg på det.

Anna Orrghen: Och det var under 70-talet som du började arbeta med datorer?

Sven Inge: Ja det blev ju redan, om man säger sådana här saker som jag jämför med, vad man får fram på datorer, det var ju -59, -60.

Anna Orrghen: TV-experimenten?

Sven Inge: Ja. Och sedan -64, så kom ju de här bilderna med det här. Den här, den är i färg. Och då tryckte jag upp den [Sven Inge visar ett konstverk].

Anna Orrghen: Och det är också ansikten?

Sven Inge: Ja det är ansikten på jazzmusiker som spelade på Gyllene Fred, nej Gyllene Cirkeln. På Sveavägen.

Anna Orrghen: Men du har också fotograferat av TV-rutan?

Sven Inge: Ja här är ju då filmen och den är förstora, och det här är ett screentryck. Så att det har genomgått en grafisk utformning. Det är exakt som det ser ut på filmen fast det är förstoring. Så jag tycker det är kul. Det här är en bildruta som följs av den, och

den. Jag fick med en del av en frekvens och hela filmen består ju av mycket mera. Men den där valde jag ut. Sedan så, för att gå tillbaka till de här från 60-talet så har vi ju en TV-hallåa där [Sven Inde visar ett konstverk].

Anna Orrghen: Just ja, ja.

Sven Inge: Och under där så finns det en del som, jag vet inte riktigt vad det var från början, den liknar den där som är ovanför, där uppe. Men sådant där intresserar mig väldigt mycket.

Anna Orrghen: Ja. Att kunna förvränga bilden?

Sven Inge: Ja just det. Och det håller jag faktiskt på med, på sätt och vis, ännu. Och då trycker jag då sådana här, och det här är ju telegrafi, och jag har bara en kvar tror jag. Och här har vi en annan. Telegrafi, det är ju skillnad på telegrafi och filtrering, det är att den är fotografiskt tryck och den här är mer utskuren, en film. Det här är alltså Sofia Loren och det där är Mona-Lisa. Men Sofia Loren börjar här och övergår till Mona-Lisa. Och det här collaget som jag gjorde, det ingår i filmen, Monument. Jag hittade bilder som du kan titta på under tiden. Medan jag funderar på vad jag skall säga. Men det är bra om du frågar.

Anna Orrghen: Du sade ju att under 70-talet när du arbetade med datorer, var det någonting som du gjorde som en fortsättning på dina tidigare arbeten?

Sven Inge: Ja det kommer här. Men det gjordes först i en annan, ett hologram, du vet vad det är.

Anna Orrghen: Ja.

Sven Inge: Jag var till USA, San Fransisco och kom i kontakt med Multiflex, som hade uppfunnit en metod där de filmade ett föremål eller en människa eller vad du vill. Som roterade, eller hon stod stilla själv, men hon stod på en skiva som roterade och under tiden var ju kameran i fast läge och fotograferade, på en svartvit film. Men det var ett annat format och kameran var speciellt konstruerad för det här. Men det här är en andra del som bygger på, den här är visuell, det vill säga, jag har sysslat med sådana här former i metalltråd.

Anna Orrghen: Det ser ut som den här kub.

Sven Inge: Ja, det är en kub. Och de här rör sig, bubblar ut och så dras in, precis som det är någon form av varelse som vill komma ut, det är det det bygger på. Och den heter, vad är det jag kallar den för, den heter någonting. Den här finns avbildad i de här katalogerna du får. "Expanded Kub" heter den, Expanderande kub.

Anna Orrghen: Den är från 70-talet?

Sven Inge: Den är från -76, -77.

Anna Orrghen: Ja. Och gjorde du den när du var i USA då?

Sven Inge: Nej jag gjorde den här hemma på Kungsgatan, i den här studion som låg på Kungsgatan, EMS.

Anna Orrghen: Elektronmusikstudion, EMS?

Sven Inge: Ja, där gjorde jag den.

Anna Orrghen: Hur kom du i kontakt med dem?

Sven Inge: Ja, det var en programmerare som jag lärde känna, Erik Nyberg, tror jag han heter. Och då berättade jag för honom om den här idén, att börja med en kub som var statisk, men den rörde sig ju så här i alla fall, emot en svart rymd. Och så visade jag honom också bilder jag hade gjort, alltså tredimensionella bilder. Det här blev ju tredimensionellt också. Och berättade hur jag ville ha, att man skulle se de här utbuktningarna och sedan skulle de gå tillbaka in, och så komma ut. Det var alltihopa. Och han tyckte det var spännande så han gjorde ett dataprogram med det, men då fanns det inte färg. Han jobbade inte med färg, han jobbade med svartvitt och det skall vara det, tycker jag. Så det stämde bra. Du kanske inte ser den, ställ den här. Och det blev något väldigt intressant, för det har aldrig gjorts. Och innan den här blev gjord så gjorde jag ett hologram, som du också skall få se, som föreställer, först är det mitt eget ansikte och sedan är det Wikströms ansikte, för han var med och finansierade, genom att han hade kontakter som kunde sponsra det programmet. Alltså, som skulle bli det första abstrakta rörliga ljushologrammet. Och då kunde det förvandlas efteråt. Men sedan så överförde jag den till en video, jag gjorde en videosignal av alltihopa. Och sedan så överfördes den i sin tur så att man kunde sitta med synthesizer på Filmteknik och förvandla det hela. Man kunde till och med göra dubbelexponeringar, så att man ur en kropp ser hur en annan kropp växer fram. Och jag har den där inne i mitt skrivrum. Det var den första som de kallade för Number One. Det är två olika tagningar, eller modifieringar, eller manipuleringar som påminner om det där. Så det har varit en konsekvent linje, och det har jag också i måleriet. För måleriet, om man säger, det tog ju starka intryck av vad jag upplevde när jag jobbade med färg i TV. Så då fick jag idéer om hur man kunde lägga färger intill varandra och få fram en slags regnbågseffekt och det finns i en del målningar jag har. Jag har det i foto som jag skall ta fram, där det kanske syns. Du vet jag har inte haft möjlighet att förbereda. Jag har ju varit så sjuk [Sven Inge går iväg och pratar] skall inte skylla på det bara. Man blir lite håglös också då.

Anna Orrghen: Jo det kan jag förstå.

Sven Inge: Har blivit rädd och allt möjligt. Ta mer kaffe om du vill. Skall vi ställa den på andra sidan. Där borta. Jag tänkte den här kartongen. Jag tänkte du kunde sitta och titta nu. Om du är road av det.

Anna Orrghen: Ja, jag flyttar på den här så att den inte blir skadad.

Sven Inge: Då kan du ju under tiden du tittar på dem ställa frågor. Kan du hjälpa mig att lyfta ... Ungefär så där så du får plats själv. Kan du sitta så? [Sven Inge ställer en kartong med bilder i soffan bredvid Anna Orrghen.]

Anna Orrghen: Ja det går bra. När du var där på Elektronmusikstudion och gjorde de här, vad hade ni för datorer då, vet du det?

Sven Inge: Tänk jag vet inte. Det var svartvita. Alltså det gjordes då en, då filmades det, alltså det han hade gjort, så de är inte upplösta utan det är egentligen en sekvens till en film. Men föremålet fanns inte i verkligheten. Det kom, ur huvudet bara. Och sedan var han väldigt mottaglig för stiliseringar som kunde tala om absolut hur jag ville ha det. Och jag hade ju jobbat med det här med ståltråd, just få fram sådana där, men de var ju statistiska, nu blev de rörliga. Och de rör sig ju så här, kan du se. Medan det händer någonting i själva kuben. Så är det.

Anna Orrghen: -79, tror jag det var en utställning i Paris, L'Artiste et 'Ordinateur, som du var med i. Hur kom du med i det sammanhanget?

Sven Inge: Ja det var genom den du skall träffa. Han som nu inte håller på ... Vad heter han, han är målare nu. Du nämnde honom.

Anna Orrghen: Torsten Ridell?

Sven Inge: Ja. Han var huvudet där. Han hade bott i Paris och hade kontakter, så han tog alla de här kontakterna. Och då blev ju jag, och Wikström också, kontaktade. Men det var Wikström som fick fram pengar. Och sedan fick vi ett stipendium ifrån Sverige, som var ett projektbidrag, hette det visst, ifrån Konstnärsnämnden på, vad var det, 75 000 och det här var ju då på 70-talet och det är ganska mycket pengar. Men det räckte inte riktigt till för att framställa de här hologrammen. Utan vi måste låna pengar, eller jag fick låna pengar. Så hade jag en sponsor som betalade resan till Paris. Men Wikström var inte med på den där utställningen i sig, han hade gjort en krumelur som finns med, men det var Erik Nyberg [avser eventuellt Nyblom alternativt Nylund] som gjorde den. Jo Wikström han var målare men han var inte så tekniskt insatt. Mindre än jag är. Och han sade bara till Erik Nyblom [avser eventuellt Nyberg alternativt Nylund] att nu får du göra det, en spiral eller någonting. Så gjorde han det. Så jag ser inte det som ett konstverk. Alltså, det är Erik Nylunds [avser eventuellt Nyblom alternativt Nyberg] konstverk. Men han betydde mycket, Wikström, genom att han hade en väldig förmåga att förhandla sig fram till sponsorer, företag, han såg ut som en direktör, han var utan hår, han hade hår på sidorna och, så där myndig på något vis. Och jag har väl alltid haft lite svårt och kontakta folk så där. Jag har alltid på något vis tyckt att konsten säljer sig självt. Jag har haft hjälp med det av olika människor som har fått provision och det gäller också mitt måleri. Har haft väldigt mycket utställningar. Men när det gäller projekt så har det varit svårt, så jag har ju tagit kontakt med Wikström vid andra tillfällen också. Vi byggde en trafikutställning som jag gjorde en modell ifrån, eller modellen fanns men jag värmden så att den blev som en krockad bil. Förstår du?

Anna Orrghen: Ja.

Sven Inge: Jag har någon bild på det. Och så skulle den stå på ett stativ eller, på ett stort rör eller vad jag skall kalla det för, dels vid Slussen och dels vid Odenplan. Och så skulle det vara sådana här skärmar som man använder föga nu, två meter tror jag. Det skulle vara bilder av krockade fordon. Och de bilderna fick jag tag på, på bildbyråer. Och så skulle vi skaffa pengar till det. Det var Trygg Hansa som köpte idén. Dom lämnade då en skiss till, ja tredimensionell sådant papper och så en sådan där, ritade bilar som var manipulerade av värme så de krokade så där, du vet. Du kan se det på en bild, jag har den någonstans. Det är så mycket som finns i det här, att jag förstår inte hur du skall kunna reducera det.

Anna Orrghen: När vi pratade på telefon nämnde du att du och Wikström hade påbörjat ett samarbete med Konstakademin.

Sven Inge: Ja, vi skulle göra ett film- och ljudlaboratorium. Och då fick vi ju stöd ifrån akademien, då var det ju Ulf som var med och sedan hade vi ju andra konstnärer som sysslade med det, som var rätt avancerade. Och sedan så tog vi ju kontakt med Sveriges Radio, vi fick en utrustning från Falu TV, som skulle kassera alla scannrar och vad det nu var, för att de fick nya. Och de här var rörbestyckade och därmed också roligare att jobba med för man kunde förvandla bilder på ett annat sätt. Idag är ju allt digitaliserat. Det är jättesvårt att göra bilder idag som man själv vill. Så jag håller på med att planera att i samverkan med KTH, göra ett konstprogram, som bygger lite grann på slumpfaktorn. Och kunna använda det man själv bestämmer lite mera. Vad man vill göra, så man inte är beroende av de effekter Photoshop ger. Visst kan man påverka och ändra och kanske använda tre eller fyra olika program ur programmet, men det blir ändå inte riktigt som man vill ha det. Just att få fram en sådan där bild, det går nästan inte. Utan man måste helt enkelt göra ett program som tillåter att man ändrar perspektiv, att man får en relief längst ner, och att man kan, ja, ta vara på idéer som man har och som man kan uttrycka sig visuellt, där det inte finns något motiv. Utan man tar fram det man har i huvudet alltså, i hjärnan. Och det hoppas jag skall gå iland, men allting sådant där kostar så jag måste försöka att hitta ett riktigt, ett skal till det där, där det kan vara nyttigt för någon med studier, som man utvecklar i sina studier. Det är ju många studenter som kanske tycker det vore spännande. Jag tänkte på det.

Anna Orrghen: Men det här bild- och ljudlaboratoriet?

Sven Inge: Ja, jo det var ju så här att det gick så pass långt att vi hade fått löfte om det, nu sökte de bara en lokal. Vet du vad som hände då?

Anna Orrghen: Nej.

Sven Inge: Då kommer Ture Sjölander bakvägen och skapar någonting som heter Video nu. Och då har han en massa kompisar och så får han utrustning av Sony och kanske några flera företag, det vet jag inte. Och så bygger han upp Video nu. Och då tycker ju kulturrådet och allt vad det är, att det finns ju redan. Och då hade det gått väldigt långt och vi hade jobbat ett år på det där. Sådan är han. Och hur han fick reda på det här, ja vi hade kanske pratat om det när vi var kompisar, att det vore kul om man hade ett sådant här laboratorium, där Konstakademin hade huvudansvaret och vi var, ja man kan säga konsulter. Och där man hade kunnat få en lön och undervisa i vad vi kunde. Eller vad jag kunde. Och det fanns ju andra som var med också på det där. Och jag har hela brevväxlingen och alla sådana papper. Och jag tyckte det var så tråkigt, och sedan kom då det där med att Sjölander knyckte den här idén med, vad heter det, gobelängerna. Och han gjorde ju ingen själv tror jag, utan då hade han kontakt med Wikström. Nej, Wikström blev ovän med Sjölander, och jag ovän med Sjölander, då kom Wikström till mig. För vi var en trio som var helt, komplicerat, vi var helt i dissonans. Det fanns ett tag då, en idé man kunde jobba med. Men då var det alltid någon som fuskade lite. Så att den tredje parten då, det var ofta jag, kom vid sidan av. Och Wikström gick omkring och sade att han hade gjort hologrammen och allt det där, det var ju hans. Sedan så straffade gud honom och han dog, för han var alkoholist.

Anna Orrghen: Jag tänkte på att när du har jobbat i de olika projekten, så har du ju använt olika medier?

Sven Inge: Här var jag ganska ensam. Ja. Men i en artikel har Sjölander låtit skriva om sig, att han har gjort sådana där bilder. För han fick ju ta del av hur jag gjorde, så det var möjligt, men jag var först med det. Jag hade gjort kanske ett femtiotal sådana här olika grejer som jag visade honom flera år efter. De ställdes ut på Galleri Karlsson, såg jag, men han hängde dom lite avsidet. Jag fick ju väldigt bra kritik av Olle Granath, på den utställningen. Det var -64.

Anna Orrghen: Du har ju jobbat dels med måleri, med fotografi, med TV-mediet, med de här hologrammen, med datorn och med film också. Finns det någon växelverkan mellan de här olika medierna?

Sven Inge: Jag tror att det är så att det ena påverkar det andra. Och idéer vet man ju inte alltid så där logiskt hur de uppstår utan det är naturligtvis intryck man får, saker som inträtter en speciellt. Det är ingenting man har sett någon annan göra, för jag hatar att göra någonting som någon annan håller på med. Det skulle jag absolut inte vilja. För det känns som man stjälar. Men Sjölander var inte sådan, han brydde sig inte om det. Och, inom parentes kan jag säga att när jag bröt med honom totalt, det var när kom hit. Han ringde först och sade att hans son hade blivit kidnappad av hans före detta fru, som bodde i Filipinerna. Och han hade skickat, efterlysningar till polisen, alltså via BBC, så hon var efterlyst. Men det gick inte att få tag i henne eftersom hon bodde med en i maffian. Hon hade en farbror som var maffios. Och i Filipinerna, kan du bli mördad för en smörgås. I alla fall så kom han hit. Då hade han engagerat en privatdetektiv med ett gäng filmer och lite av varje, som skulle försöka återhämta pojken. Han var väl fem år. Eller fyra kanske. Och de satte igång en stor apparat och han fick ju rättshjälp i Stockholm och det hela kostade 5 miljoner för skattebetalarna. Och inte nog med det, när det hela verkade gå åt skogen, då bjöd han utpressning mot den här privatdetektiven i Filipinerna och sade att han skulle avslöja dom, för den här maffian. Då hade de ju blivit halshuggna direkt. Om de inte skaffade honom 25 000 dollar. För de fick ju då 50 000, de fick ju inte 5 miljoner direkt utan de fick i omgångar och då skulle dom rapportera vad dom hade gjort. Och sedan så blev han så arg på dåvarande statsministern, Ingvar Karlsson, och den här, senare blev han ju utrikesminister, vad heter han. Ja det är en verkligt skicklig person, en diplomat. Han är verksam i FN nu. Jag kommer inte ihåg vad han heter.

Anna Orrghen: Är det Jan Eliasson?

Sven Inge: Ja, precis. Och då gick han ut i tidningarna med att han skulle döda statsministern och den här Jan Eliasson för att de inte hjälpte honom att hitta hans son. Sedan så gick han till tidningarna med att han skulle bli den första svenska, vad heter det, bomb, ja alltså han skulle klä sig i bomber. Vad heter de där tokskallarna som håller på och exploderar själva och får med sig en massa?

Anna Orrghen: Självmordsbombare?

Sven Inge: Självmordsbombare. Och det skulle ske på Filippinska ambassaden, som finns här i stan. Då hade han bott här i en och en halv månad för han hade ingenstans att bo. För han skulle vänta på dem här. Då kom, CIA höll jag på att säga, SÄPO kom, och skulle visitera hans rum som han fick hyra av mig, eller han betalade ju ingen hyra. Och de tog reda på allt han hade och brev och tog med sig. Sedan efterlyste de honom för han var i Köpenhamn där han hade stämt möte med den här privatdetektiven som han trodde skulle ge honom 25 000 dollar. Det är ju rätt mycket pengar. Men när han kom tillba-

ka blev han häktad och ansågs vara, haverist, rättshaverist. Satt i häkte i, vad var det, 52 dygn. Jag hälsade på honom en gång. Jag kände ju inte så mycket för honom, men jag rördes väl lite över att någon hade kidnappat hans son. Det är väldigt svårt att förstå, att han kunde bete sig så. Så han fick ju genomgå rättspsykologisk, eller psykiatrisk rättsundersökning och man konstaterade det ena och den andra, han var ju närmast psykopat. Men då blev han frikänd, det pågick i tre dagar det här. Och jag förstår inte hur det kommer sig för att den där detektiven ringde till Stockholms Tingsrätt och berättade om att han var utpressad. Och det visste de redan på SÄPO, att han var. Dels vad han hade sagt till tidningarna men också vad andra hade sagt. Så han blev alltså förknippad med kriminell verksamhet. Oavsett om det var behjärtansvärt eller. Nu vet ju inte jag hur hans mamma var, den här pojken, hans före detta fru. Men det kanske var omöjligt att leva med honom, och därför tog hon med sig grabben och flyttade till sin, ja födelseort. Det var en ö utanför Filippinerna. Och den ön hade beväpnade civilvakter. Så det var omöjligt att ta sig över. Men den här detektiven hade återfört andra kidnappade barn. Men det här är en tragisk historia och det fick mig att förstå att karln var galen, Sjölander alltså. Det stod inte rätt till. Under tiden han var här så sjukskrev han sig för nerverna. Han var inte särskilt nervös men han var väl galen på andra sätt. Det är så mycket detaljer förstår du och det känns som jag bara sitter och förtalar honom men det här kan du få reda på bara du ringer, inte vet jag om de utlämnar sådana uppgifter på brottsregistret. Han ansågs ju skyldig, men av någon anledning så lyckades domaren, som tyckte att åklagaren inte skötte sig riktigt, få honom frikänd. Men han fick inte någon ersättning för att han suttit inne. Jag vet inte om de hade tagit hans pass, men han kom över till Australien, så han bor där. Och så får han svensk pension bidrag fast han är i ett annat land. Och det tycker jag är fel. För väljer man att vara i ett annat land skall man ju kunna försörja sig där och inte ligga staten till last. Nåväl, det är väldigt tråkigt det här, det förstår du ju att jag tycker.

Anna Orrghen: Om vi går tillbaka till ditt konstnärskap.

Sven Inge: Ja det skall vi göra, du kan plocka lite i kartongen. Du får gärna lägga dem ovanpå dom andra som ligger där ute.

Anna Orrghen: Du pratade om att du arbetade med olika medier?

Sven Inge: Ja det dyker upp en del bilder, den där har jag gjort i Photoshop och på andra sätt. Om det är någon särskild bild kan du ju plocka fram den. Den där är ur Monument och det är Paul McCartney. Och han håller mikrofonen i höger hand, som du ser. [Anna Orrghen plockar upp bilder av Sven Inges konstverk ur en låda och Sven Inge berättar om dem.]

Anna Orrghen: När du har jobbat med de här olika medierna som TV och dator, hur har du fått kännedom om de olika tekniska utvecklingarna?

Sven Inge: Det har varit väldigt mycket experiment och sen har man väl läst en del om det. Men jag jobbar, ja improviserar, väldigt mycket och det har jag alltid gjort. Till exempel när jag gjorde de första hologrammen och Filmteknik skulle överföra och konvertera dem till video, och sen konvertera dem tillbaka till film, så sade teknikerna, och de borde ju veta mer än jag, ”det där går aldrig”. Och sen gick det ju. Jag har fortfarande ett hologram fast jag har ingen belysning till det. Men jag kommer att försöka att rekonstruera det. Just de här hologrammen har jag ställt ut i Taiwan och i Japan och i Amerika Det där är ifrån den här filmen, Fem minuter lång rörlig målning.

Anna Orrghen: Här har du fotograferat av tv-skärmen?

Sven Inge: Ja, fast jag har softat det lite. Nu är filmen bara 35 millimeter så den är ju inte så stor och det blir en slags normal kornighet. Sen har jag tagit bort en del, och använt en del.

Anna Orrghen: När du arbetade med de här verken, hade du kontakt med andra konstnärer som arbetade med liknande saker?

Sven Inge: Nej, inte alls. Nej den där utställningen jag hade i Malmö, Datapionjären, det var en utställning som vi var med i och då hade jag bilder som ingen annan hade. Och jag hade dessutom börjat mycket tidigare än någon av dem som du har intervjuat och som du kommer att intervjua. Men jag har alltid haft dåliga armbågar. Jag har varit mer intresserad av att skapa, än att beskriva mig själv. Så därför började jag att förklara för Gary Svensson, vem som har upphov till det ena och det andra. Han är trovärdig. Han höll på att få en nervkollaps av att Sjölander ringde honom från Australien titt som tätt och ljög en massa. Hittade på och så.

Anna Orrghen: Under arbetet med avhandlingen?

Sven Inge: Ja just det. Så han visste ju varken ut eller in och därför är den text han har skrivit i boken felaktig på många platser just när han beskriver vårt så kallade samarbete. När de gjorde den här "Monument"-filmen, John Lennon var med där också, då var det så att jag nästan alltid fick gå dit och jobba. Han kom nästan aldrig, han var där ibland. Ibland kom journalister, ibland var vi där alla tre. Bengt Modin var ju där jämt och han gjorde mycket. Men det var tråkigt. Då använde vi en svartvit scanner och använde faktiskt magneter också.

Anna Orrghen: Jaha. Arbetade du på Sveriges Television då?

Sven Inge: Ja scanneravdelningen.

Anna Orrghen: Fick ni låna apparaturen?

Sven Inge: Nej den var på plats. Jag tog dit de här bilderna, det var svartvita pappersbilder från arkivet. Det var mest från Sveriges Radios arkiv, de har ju väldigt mycket bilder. Och sen scannades de. Och sen kunde man förvränga i scannern, så att det blev en film.

Anna Orrghen: De som jobbade på Sveriges Radio, hur reagerade de när de såg det här?

Sven Inge: Ja, de var intresserade. Det är det ingen tvekan om. Det här var ett projekt som egentligen sysselsatte två personer som var anställda där, det var likadant med Space in the Brain, därför fick man vara där själv väldigt mycket. Men det ingick i uppdraget. Och det tyckte jag också var bra, man kunde styra. Bengt Modin var väldigt skicklig med scannern, han lärde jag mig en hel del av i och för sig. Men han visste inte alls om mina bilder. De fick han se sen. Och då förstod han att jag låg bakom de idéerna. Och sen träffade jag väl en del, hade kurser för Sveriges Radio också. Men de flesta som var med i kurserna har slutat nu.

Anna Orrghen: Du gav kurser för personalen?

Sven Inge: Ja.

Anna Orrghen: I vad då?

Sven Inge: Ja, konstnärlig datateknik, det handlade om konst och data.

Anna Orrghen: Ja. Och vad lärde du ut?

Sven Inge: Jag hade skrivit utkast till lektionerna men sen satte vi igång och skapade bilder genom att klippa i svart papper och lägga på vitt papper. Så jobbade vi med kameor och filmade lite. Praktiska övningar och det jag pratade om, och då hade jag ju den här "Monument" som utgångspunkt för att förklara vad som hände. Jag berättade också om film på gymnasiet, både i Stockholm och i Sundsvall och jag tror jag var i Gävle också, och några andra ställen. I Sundsvall samlades det 500 gymnasister som gick olika linjer, och tittade på det här och då visade jag dels filmen, stora målningar, jag visade keramikbilder som var gjorda i den här. Sen visade jag musiken, en skiva som hette Monument, där Hansson & Karlsson var med. Jag visade teckningar, skisser, över de här målningarna. Och sen gav jag dem som uppgift att skriva en liten uppsats som handlar om deras intryck, som jag sedan fick av skolan. Det var jättefint. Jag fick ett väldigt stort gehör och de tyckte det var så roligt.

Anna Orrghen: När var det här?

Sven Inge: -69, tror jag. Det kan ha varit -68, -69. Jag gjorde allt det här ensam. Vi var inte en grupp utan jag tog med mig materialet som jag hade tillgång till naturligtvis och sedan kunde jag göra det både i Sverige och utomlands. Jag var i Amerika med det, jag gjorde utställningar i Japan och i Taiwan, bland annat. Och sedan var det i närheten av Milano.

Anna Orrghen: Och vad var det för personer som du visade det för där?

Sven Inge: Ja, den galleristen han är död sen många år tillbaka och han tyckte det var väldigt spännande men det blev inte något sålt. Det har alltid varit svårt att få människor intresserade av den här sortens bilder eftersom de inte kan ta till sig dem. Och det är därför jag fortsätter att göra sådana bilder. Därför att förr eller senare måste de upptäcka att det finns en tanke i det, ett uttryck [Sven Inge visar konstverk för Anna Orrghen]. Den här som sjunger, om man ser på de där fransiga bilderna som är till höger är det precis som det är hennes sång [Sven Inge sjunger] du vet när hon sjöng, och sen rör hon sig rätt elegant och det har jag försökt uttrycka, hon nästan svävar fram i rummet. Det finns mycket som man kan associera till. Och så finns det bilder där hon faktiskt ser ut som hon såg ut. Den där andra från höger neråt, den i mitten där, där känner man igen henne. När jag hade de där negativerna, så visste jag inte riktigt vem det var. Men sedan är det flera som har känt igen henne.

Anna Orrghen: Inledningsvis nämnde du att många ser datorn som ...

Sven Inge: Ja, det är det som jag tycker är så tråkigt, för de ser datorn som en teknisk pryl. Men det är en kommunikation det handlar om, datorn är kommunikativ, ett kommunikativt medium. Och man kommunicerar var som helst och till vad och till vem och vad som helst i en dator. Det är alltid en kommunikation. Men sen kommer det tillbaka,

det är en växelverkan hela tiden och konstnärer skall väl kunna arbeta så också. Uttrycka tankar, känslor, intressanta varianter av bilden. Om man tittar hastigt på ett scenario, så är det ju inte så där exakt allting. För din del kanske det böljar sig lite, men det finns mycket som är verkligt just i de här bearbetningarna. Men framför allt menar jag att datorn är ett medium för kommunikation. Och det är inte någon teknisk pryl. Man kan väl uttrycka det mer poetiskt kanske.

Anna Orrghen: När vi pratade i telefon, så sade du också att, det handlade mycket om en livsstil.

Sven Inge: Ja det gör det. Jag har ju skrivit väldigt mycket om det där och jag skall försöka att hitta de där anteckningarna jag har som handlar om tankegångar som har lett fram till det här. Så jag måste säga att själva öppningen var väldigt överraskande för mig också. När jag såg vilka möjligheter, det blev ett nytt bildspråk som jag också använder i mitt måleri, som kommer fram. Men en del av de här bilderna som John Lennon till exempel som står där bakom och den här bilden, också ur Monument, gjorde jag stora målningar av. Och den här hade jag på teknisk väg överfört för sig. Den här har inte alls med det här och göra, det är en särskild sekvens. Den här övergången fanns i filmen och den har jag lappat över för att få bilden meningsfull.

Anna Orrghen: Och hur gjorde du när du målade av?

Sven Inge: Jag framställde negativ och projicerade. Men sedan försökte jag på bästa sätt att skapa, jag har väl någon målning någonstans, jo det finns en där som är en utgångspunkt från en målning och den har jag tryckt i silkscreen. Man färgsätter det alltid själv när man gör tryck. Det gäller även när man gör tebilder eller databilder. Då har man ju stora möjligheter att färgsätta för att man kan ändra, man kan kolla, är den färgen bättre och man kan se och till slut hittar man det, rätt som det är. Och det kan man inte förklara på någon vetenskaplig väg, det är ju en känsla. Och sysslar man ett helt liv med bilder av olika slag, så bygger man upp en intuitiv känsla för vad man tycker är bra.

Anna Orrghen: Jag tänkte höra om det något som vi inte har pratat om ännu som du tycker är viktigt att ta med?

Sven Inge: Jag tycker att det är väldigt viktigt att man får träffas flera gånger, och få höra vad man har sagt. Men jag vill ju inte styra, det är därför jag säger, ställ frågan.

Anna Orrghen: I det här projektet så handlar det om olika tekniska användningar. I ett konstnärskap går det ju inte att särskilja utan det går ihop med så mycket annat.

Sven Inge: Ja, jag tycker det. Jag har känt mig väldigt inspirerad av mina erfarenheter från det här, även som målare. Och sedan har måleriet kanske gett någonting till datorbilden. Det här är från -68, -69, då gjorde jag en triptyk av målningen [Sven Inge visar ett konstverk].

Anna Orrghen: Du har målat av TV-bilden?

Sven Inge: Ja, precis. Jag har ändrat en del, det var ju svartvitt allting. Där är Mona Lisa som jag har deformerat i en scanner. Jag har ju inte berättat allting. Schismer och sådant där, det känns egentligen inte så roligt att göra, men jag har försökt att åskådliggöra hur jag jobbar och jag vet inte om jag får någon respons.

Anna Orrghen: Jo men det tycker jag absolut. Du har ju beskrivit hur du använder olika tekniker.

Sven Inge: Jo, men du har ju studerat modern konsthistoria, så jag undrar om du har någon egen synpunkt på vad du ser. Att du inte bara se det som en slags teknisk redovisning.

Anna Orrghen: När vi har arbetat med det här projektet så är det viktigt att det är din berättelse som skall komma fram.

Sven Inge: Men det kan ju vara roligt om man diskuterar olika sätt att uppfatta materialet, för att jag skall kunna förklara och nyansera mig ytterligare. Jag kan inte sitta och gå igenom bild för bild och ge någon tolkning av det, till dig, utan det hade varit bra om du hade bidragit med frågor och synpunkter på materialet. Den här som jag hade utställt på Galleri Karlsson, det är den enda jag har kvar därifrån [Sven Inge visar ett konstverk]. Det var -64. Och den fick en väldigt bra recension. Den utgår ifrån de här bilderna, med förvandlingar. Jag jobbade naturligtvis inte exakt så men det är mer mitt sätt att uttrycka mig under den här tidigare delen av 60-talet. Den är ifrån -63.

Anna Orrghen: Det är att överföra de olika bilderna till olika medier, eller olika konstnärliga uttryck?

Sven Inge: Ja i det här fallet så finns det ju ingen förlaga, men det finns en tanke där bilderna sprängs och där bilderna rör sig efter vissa linjer där man kan se, kanske samma form som finns här, plötsligt försvinner. Det är en slags rörelse i hela bilden. Och så jobbade jag mycket med måleri i slutet av 50-talet och början av 60-talet. Men sen kom jag att bli väldigt förtjust i att arbeta med TV och de möjligheter som det gav för då blir det en slags mening. I första hand upplevde jag formerna som inspirationskälla till mitt måleri. Men sen har forskare av olika slag visat ett intresse för just upptakten till den här manipulativa bilden, den här förvrängda bilden. Man kan ju gå på Gröna Lund och stå och titta i skrattspeglar och det är ofta en bild som de säger, ”men de kan ju inte göra på det här sättet”. Det här har inget släktskap med det. Jag har haft planer på att göra bilderna tredimensionella, men idag så har man ingen möjlighet att jobba med holografi, för det finns ingen efterfrågan. Man trodde ett tag att reklamen skulle tända på det där, och Marlboro var med ett tag. Men de tyckte att Marlboropaketet, det är ju rött, det känner man igen även om det blir grått. Ja det var väl något annat också som hände, det blev ganska dyrt. Det var ju så att hologrammet hade från början en dokumentär uppgift att avbilda någonting som kunde bevaras. Som regalierna och allt det där. Men jag upptäckte att man kunde göra någonting av den här metoden, alltså att filma hologrammet, eftersom film och video är besläktade. Då kunde man överföra filmen till video och så manipulera videon och överföra videon tillbaks till film. Och skicka ner det till Kalifornien och få den i en sådan här lång vinylremsa som man har, den var 1.80 lång och så bildade den en tredimensionell form så här och sedan var det en lampa som var i centrum under den här cylindern. Det bildades en cylinder som var ungefär så här hög. Och så lyste den rakt upp så här, och sen kunde man få den där att rotera genom att ha en sådan platta som monterades. Så kunde man stå stilla och titta, det blev som en film. Ja. Och det fanns ju redan. Men det fanns inte någon där man kunde se hur bilderna förvandlades under tiden de rörde. Utan de var en docka som satt där, och så sedan såg man framsidan och så såg man sidan och så bakåt och så vidare. Det var ingen rörelse i den. Det här var första gången som en form rör sig. Jag ska ladda upp en film.

Anna Orrghen: Ja, jag kan göra så att jag stänger av här och så kan vi titta på filmerna.

Sven Inge: Som du vill.